

Sygn. akt III CSK 155/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku W.S.
przy uczestnictwie B.S., G.S., Z.S., J.S., M.W. i M.W.
o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku po T. i I.S.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Z. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek

przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.). Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, nie publ.). Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uczestnik wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.). Zdaniem uczestnika, „wymagającym wykładni przepisami, których wykładnia stanowi równocześnie istotne zagadnienie prawno - procesowe są przepisy art. 214 k.p.c., w zakresie, w jakim powodować winny odroczenie rozprawy w sytuacji, gdy obrany przez stronę profesjonalny pełnomocnik nie może na tejże rozprawie się stawić ze względu na kolizję terminów rozprawy w innych sprawach”.

Skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na aż trzy z wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek, a w takiej sytuacji każdą z tych przesłanek powinien odrębnie i odmiennie uzasadnić. Skarżący ograniczył się do sformułowania jednego, skrótowego wywodu, w którym przytoczył kilka orzeczeń sądów apelacyjnych, w których sformułowane zostały poglądy na temat wykładni art. 214 § 1 k.p.c., lecz nie sięgnął do orzecznictwa Sądu Najwyższego, czy do poglądów doktryny. Tymczasem art. 214 § 1 k.p.c. był wielokrotnie wykładany przez Sąd Najwyższy, a o zasadach jego stosowania wypowiada się też doktryna. Na uwagę w szczególności zasługuje wyrok Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2014 r., I UK 285/13 (LEX nr 1498591), zgodnie z którym, w przypadku kolizji terminów posiedzeń wyznaczonych w tym

samym czasie z udziałem tego samego pełnomocnika powinien on zapewnić swoje zastępstwo w formie przewidzianej w odpowiednich przepisach, a tylko w sytuacjach wyjątkowych, np. krótkiego terminu dzielącego zawiadomienie pełnomocnika strony o terminie posiedzenia sądu od terminu tego posiedzenia, można uznać za uzasadniony wniosek pełnomocnika o odroczenie terminu rozprawy, gdy w tym samym czasie ten sam pełnomocnik ma obowiązek uczestniczyć także w innych posiedzeniach sądu, a jednocześnie nie może zapewnić odpowiedniego zastępstwa.

O wyjątkowym charakterze art. 214 § 1 k.p.c. trafie wypowiedział się również Sąd Apelacyjny w (...) w wyroku z 30 lipca 2013 r., I ACa (...) (LEX nr 1350390), w którym zajął stanowisko, że na mocy art. 91 pkt 3 k.p.c., pełnomocnictwo procesowe obejmuje „udzielenie dalszego pełnomocnictwa procesowego adwokatowi lub radcy prawnemu”, a powinnością profesjonalnego pełnomocnika jest takie zorganizowanie własnej pracy, aby wszystkim swoim mocodawcom zapewnić właściwą pomoc prawną. Kolizja terminów rozprawy i niemożność udzielenia substytucji nie jest nadzwyczajnym wydarzeniem, o jakim stanowi art. 214 § 1 k.p.c., nie jest też przeszkodą, której nie można przewyciężyć. Kolizja terminów rozpraw jest częstym zdarzeniem występującym przy wykonywaniu zawodu adwokata czy też radcy prawnego i jest wpisana w ryzyko tego zawodu.

Pozostałych powołanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik nie uzasadnił.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.